

Миналата неделя в [електронната библиотека](#) на [desebg.com](#) представих книгата [„С мъртта на един дисидент”](#)

на Алекс Голдфарб за убийството на офицера от Федералната служба за сигурност (ФСБ, на руски, бел. ред.) на Русия Александър Литвиненко, потърсил политическо убежище на Запад след разкритията му за престъпленията на службата, наследник на могъщия КГБ в началото на управлението на Владимир Путин като президент.

Тази неделя представям една от книгите на самия **Александър Литвиненко** с еднозначното заглавие **„ЛПГ – Лубянската престъпна группировка”**.

Тя е първата му книга, написана и издадена, след като през 2000 г. се озовава в Лондон като политически беглец.

Александър Литвиненко е особена фигура сред офицерите от съветските и впоследствие руски специални служби, които дръзват да разобличат политиката на „Лубянка” – нарицателно название на централната сграда на пл. „Дзержински” (днес „Лубянка”), в която се помещават органите на съветската Държавна сигурност, а след 1991 г. на руските органи за сигурност. Сградата на „Лубянка” се е превърнала в синоним на терора на тайните съветски служби след 1917 г.

Не само защото е единственият от ФСБ, който се осмелява да разкрие поръчките на методи и корупция, характерни за службата, но е и единственият офицер, който търси спасение на Запад и успява да напусне Русия без помощта на западни разузнавателни централи.

Написано от Христо Христов
Неделя, 03 Август 2014 17:13

Александър Литвиненко придава нов смисъл на „Лубянка”, като още със заглавието хвърля директно обвинение към ФСБ, правопреемникът на КГБ, определяйки го като престъпна групировка. Може ли да му вярваме? Обикновено отношението на официалната власт към подобни бегълци от специалните служби е еднозначно – те са заклеймени като дезертьори и предатели, а за минимизиране на щетите, в резултат на публичната им дейност техните бивши работодатели не рядко прибягват и до задействане на наказателна операция с една единствена цел – физическото отстраняване на лицето.

Литвиненко не прави изключение. В крайна сметка неговата уста беше затворена, след като през есента на 2006 г. той беше отровен с полоний в Лондон, случай, който донякъде напомня [убийството на българския писател Георги Марков](#) през 1978 г. в столицата на Великобритания от Държавна сигурност с техническата помощ на КГБ.

Убийството на Литвиненко обаче в известна степен закъсня. И появата на „Лубянката престъпна групировка” с нейното разтърсващо съдържание е показателно в това отношение.

Руският дисидент и писател Владимир Буковски даде най-точното определение на книгата на офицера от ФСБ:

„Литвиненко показва, че бившият „щит и меч” на партията по своята същност представлява грандиозна криминална структура.”

Силата на разказа, написан от Литвиненко, е още по-голям като се има предвид, че той е представен от първо лице. Литвиненко постъпва в КГБ в края на 80-те години, а след 1991 г. е в контраразузнавателните органи на страховития Комитет на Държавна сигурност на СССР – ФСБ. След разпада на СССР Литвиненко работи по случаи, свързани с тероризъм и корупция в Русия.

Лично участва в редица операции срещу едни от най-изявените лидери на груповата организирана престъпност в Русия. В тези години той става свидетел и на това как руските специални служби бързо се превръщат в удобна бухалка, чрез която Кремъл определя кой олигарх да спечели надпреварата в дадена сфера от икономиката, като

опонента или опонентите му бъдат смачкани от безотказната машина на спецслужбите.

Въпреки че след убийството на Литвиненко през 2006 г. президентът на Русия Владимир Путин коментира, че бившият полковник от ФСБ не имал достъп до никакви държавни тайни и не е представлявал интерес за руските органи, които да се саморазправят по този перфиден начин с него всъщност ние трябва да разбираме обратното: Литвиненко е знаел много и разгласяването на тази информация има поразяващ ефект, както за публичния образ на ФСБ, така и за същността на властта в Русия.

Достатъчно е да се посочи, че в края на престоя си във ФСБ Литвиненко работи в едно от най-секретните й подразделения – Управлението по разработка на престъпни организации.

Литвиненко не само разказва за корупцията и поръчковото използване на ФСБ, но и вдига високо завесата за начина, по който Москва използва конфликтът с Чечения, за да провокира подпалването на война, която взима много жертви.

В книгата Литвиненко представя изключително умело психологическите портрети на редица ключови ръководители във ФСБ и не на последно място взаимовръзката на поръчкови операции и покровителстването им от руската прокуратура. Така той затваря кръга на една опасна симбиоза: власт – специални служби – държавно обвинение. Чрез нея господарите на „Лубянската престъпна групировка” са подпечатали всеилието си.

Затова неслучайно московският журналист Акрам Муртазаев, който прави серия от интервюта с офицера, които са в основата на книгата на Литвиненко, посочва в бележките към изданието, че най-страшното за властта е информацията, с която полковникът от ФСБ разполага, стане известна на народа. На руския народ.

Александър Литвиненко, „ЛПГ – Лубянската престъпна групировка” – показанията на един офицер от ФСБ, изд. „Факел експрес”, 2003 г., 303 страници.